

Суд над фокстротом

Леонід Чернов

Недавно оце зацікавлені харків'яни читали такий анонс: "В Театрі імені Шевченка відбудеться суд над фокстротом з демонструванням танків".

Ідемо ми з Мишею додому Катеринославською вулицею. А Миша мене – смик за рукав.

– Дивись, – говорить Миша, – ондечки буржуазна Європа розлагається. Фокстротиками зацікавляється, робочий елемент засудити її хоче. А як ми з тобою ні більш, ні менш, як той самий робочий елемент, то не завадить і нам піднести свій голос проти "розлагающейся" Європи.

Заходимо. Публіки – сила-силенна. Кожен, значить, палає бажанням запламувати буржуазну розпусту.

Виходить голова суду, члени – все, як полагается.

– Що, – каже, – раніше робитимемо, товариші? Чи будемо судити, чи спочатку проглянемо чарльстони?

Як загуде аудиторія:

– Чарльстона давай. Покажи спочатку "розложеніє". Треба ж знати, що маємо судити.

Вийшла перша пара. Треба сказати по-правді: не бачив я ще таких гарних дівчат, хіба що на плакатах ТеЖе[8].

Затанцювали.

– Ну, й каналії чортові оті буржуї, – шепочу я до Миші. – Недурно їх так "криють" по всіх усядах. Не танок, а формена розпуста. І де вони, чорти, навчились отак "розлагатись"?

– Оце вам, – каже голова, – чарльстон. Бачили?

– Бачили.

– Ну і що ж?

– Не розкусили. Не розкуштували. Ще раз хай затанцюють.

Затанцювали ще раз.

– Тепер зрозуміли? – питає голова. – Можна переходити до слідуєчого танку?

– Я про-те-сту-ю, – гукає Миша з гальорки. Я не розібрав, під яку статтю підвести отой рух, де він її тримає за талію. Бо там уже не талія.

– Прошу повторити...

– Біс! Біс! – реве публіка.

Затанцювали ще. Чарльстон зрозуміли. Почали фокстрот.

Виклика́ли на біс разів п'ять, аж поки Миша не зняв кашкета, тер піт, що струмочками стікав по його обличчі, і гукнув:

– Годі. Досить. Більше не можу. Не витримаю. Занадто вже вони одверто

"розлагаються". Далі.

Затанцювали шимі^[9]. Затанцювали танго.

- Товариші, - гукає голова суду, - переходимо тепер до суду.

- Рано ще, - реве аудиторія. Ворога треба вивчити як слід. Хай повторять шимі.

Дивлюсь, а Миша вже піджака скидає. Важко йому, бідному, буржуазне "розложеніє" вивчати. Аж упрів. Долоні аж червоні від оплесків.

Не вам кажучи, вивчали ми тее "розложеніє" аж доти, доки голова суду як вихопить годинника, як зареве:

- Товариші й громадяне-е-е. Вже дві години ночі. Досить уже танцювати. Годі. Будемо вже судити. Починаємо допит свідків.

А публіка як гукне:

- Та на якого біса оті свідки? І так усе ясне як день - "сплошная розпуста". Засудити - та й додому спати.

- Хто проти?

Ніхто.

Засудили.

Так ми з Мишею оддали частинку і своїх сил на спільну боротьбу з буржуазною розпустою.

("Культробітник", № 9, 1928).

^[8] ТеЖе - трест "Жиркость" (згодом Трест жирової промисловости), який об'єднував миловарні й парфумерно-косметичні підприємства.

^[9] Шимі - бальний танець, різновид фокстроту.